

Prelatovo pismo (december 2013)

Ob koncu leta vere prelat premišljuje o tem, kako naj se ta vera prevede v vsakdanje ravnanje, pri čemer lahko računamo na pomoč sredstev posvečevanja, ki jih je Jezus Kristus zapustil Cerkvi.

16. Dec. 2013

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Papež je zaključil leto vere; v tem času smo z božjo pomočjo skušali

okrepiti to teologalno krepost, ki je korenina krščanskega življenja, tako da smo vztrajno prosili Gospoda: *adáuge nobis fidem*[1], pomnoži nam vero in z njo upanje, ljubezen in pobožnost. Sedaj, ko so minili ti meseci milosti, se s prejeto spodbudo skušajmo potruditi, da bomo še naprej dan za dnem hodili po tej stezi, ki nas vodi v nebesa. Zatecimo se k presveti Devici Mariji, Učiteljici vere in notranjega odnosa z Bogom, da bodo naše želje po zvestobi njenemu Sinu in Cerkvi postale učinkovite.

Dokumenti cerkvenega učiteljstva, tudi nedavna okrožnica *Luč vere*, poudarjajo dve temeljni značilnosti, ki se nahajata v izvoru vere, kakor nam jo predstavlja Nova zaveza. Sveti Pavel trdi, da je *fides ex audítu*[2], torej da vera izvira iz poslušanja božje besede, ki jo Cerkev bere in sprejema, sveti Janez pa nam obenem pove, da je Jezus Kristus,

učlovečeni Božji Sin, *resnična luč, ki razsvetljuje vsakega človeka*[3], ki prihaja na svet in človeku daje zmožnost spoznavanja v Bogu skritih skrivnosti. Luč in beseda, beseda in luč sta torej neločljiva vidika vere, ki jo izpovedujemo. Zato je **nujno znova odkriti naravo luči, ki je lastna veri. Kadar namreč zamrenjen plamen, tudi vse druge luči na koncu izgubijo svojo moč**[4].

Bodimo hvaležni Bogu iz vsega srca, moje hčere in sinovi, za te odbleske slave, ki jih Sveti Duh prek cerkvenega učiteljstva in življenja svetnikov nenehno prižiga v nas. Potrudimo se jih sprejeti in se pustiti voditi Tolažniku v našem vsakdanjem življenju.

Sredi prejšnjega meseca se je v Rimu odvijal kongres o “svetem Jožefmariju in teološki misli”, na katerem je bilo proučevano, kako oznanjevanje in pričevanje svetnikov prispeva nova spoznanja za

poglobitev v vero ter posledično za poglobitev v znanstveno razlago nauka. Ta kongres je bil nova priložnost, da bi se v teoloških krogih bolj razširili posebni odtenki sporočila, ki ga je naš Oče prejel od Boga 2. oktobra leta 1928 skupaj z naročilom, naj ga posreduje kristjanom, predvsem tistim, ki so zatopljeni v družinske, poklicne, družbene in druge dejavnosti običajnega življenja.

O resnicah vere, ki jih vsebujejo člani Veroizpovedi, sem govoril v preteklih mesecih. Sedaj bi rad pomagal vam in sebi izluščiti sklepe, ki naj s to krepostjo prepojijo naše življenje v prihajajočih mesecih, torej da se bomo poglobili v to, kako naj se vera prevede v vsakdanje delovanje, da bo zares razsvetljevala naše misli, da bo okrepila našo voljo in vnela naše srce, da bi prinašala božje védenje in ljubezen v naše ravnanje ter vsem ljudem.

Izhodiščna točka je v tem, da popolnoma zaupamo, da imamo v Cerkvi polnost sredstev posvečevanja, ki nam jih je zapustil Jezus Kristus. Med drugimi izstopajo prejemanje zakramentov, izpolnjevanje božjih in cerkvenih zapovedi ter molitev, kakor povzema okrožnica *Luč vere*.

Zakramenti so Kristusova dejanja, s katerimi njegova presveta človeškost, ki je v nebesih polna slave, vzpostavlja takojšen in neposreden stik z dušami, da bi jih posvečevala. Razen tega Sveti Duh ubira tudi druge, nam neznane poti, s katerimi priteguje ljudi. Kljub temu papež opozarja, da je **naša kultura izgubila zaznavanje te resnične navzočnosti Boga, njegovega delovanja v svetu. Menimo, da je Bog samo onkraj, na neki drugi ravni resničnosti, ločen od naših konkretnih odnosov. Ko bi bilo tako, ko bi bil Bog nezmožen**

**delovati v svetu, tedaj njegova
ljubezen ne bi bila resnično
mogočna, ne bi bila zares
resnična[5].**

Poglejmo še enkrat nauk svetega
Jožefmarija, ki ga je izoblikoval že v
svojih mladih letih, ko je zapisal:
***Treba je biti prepričan, da je Bog
vedno z nami. — Živimo, kakor da
je Gospod nekje daleč, tam, kjer
svetijo zvezde, pozabljamo pa, da
je tudi vedno z nami. In je kot
ljubeč Oče — vsakega izmed nas
ima raje kot vse matere tega sveta
svoje otroke —, ki nam pomaga,
nas navdihuje, blagoslavlja ... in
nam odpušča. (...) Treba si je
zapisati in vtisniti globoko v
spomin, da je Gospod, ki je poleg
nas in v nebesih, naš Oče, najboljši
Oče.[6]***

To se uresničuje predvsem, ko
prejmemo zakramentalno odvezo in
evharistijo. Ko nas vodi prepričanje

vere, kolikšno gotovost pridobimo v odpuščanju in v bližini našega Gospoda, kolikšen mir se izlije v dušo in kako postanemo zmožni s to vedrino okužiti druge okrog sebe! Zato se nikoli ne bom naveličal vztrajati na tem, naj vsakokrat, ko pristopimo k tema dvema zakramentoma, to storimo s popolno gotovostjo, da je Sveti Duh tisti, ki nas po Jezusu Kristusu privlači k Očetovi ljubezni.

Ponesimo ta razmišljanja v bitke lastnega notranjega boja. Lahko smo sveti, moramo biti sveti, kljub našim napakam in padcem, kajti Bog nas kliče, naj vstopimo v intimnost njegovega božjega življenja kot njegovi otroci v Jezusu Kristusu, ter nam ponuja vsa sredstva. Z milostjo zakramentov in molitve je lažje izvedljivo izpolnjevanje božjih zapovedi in zvestoba nalogam stanú vsakega posameznika. **Dekalog ni seznam negativnih predpisov,**

ampak je celota stvarnih navodil, da bi prišli ven iz puščave svojega “jaza”, naravnane nase in zaprtega vase, in bi mogli stopiti v pogovor z Bogom, ko dovolimo, da nas objame njegovo usmiljenje, da bi tudi mi prinašali usmiljenje.[7]

Prosímo Gospoda, naj nam da močno vero, ki bo poživiljala vse naše delovanje. Seveda verujemo v božjo besedo in se čudimo, ko beremo in premišljujemo evangelij, vendar le-ta morda na seže dovolj globoko v našo dušo, vse do točke, ko bi preoblikoval vsa naša dejanja, in ko nastopi kakšna težava, hladnost ali odpor okolja, bomo morda izgubili pogum. Mar ne gre bolj za to, da je naša vera nekako zaspana? Ali se ne bi morali bolj zanašati na delovanje Tolažnika, ki po milosti biva v duši? Se nam ne dogaja, da včasih preveč zaupamo v svoje lastne moči? Premišljujmo o tem, kako so se spremenili apostoli na binkošti, in prilagodimo se temu

Gospodovemu vodniku, ki nam ga daje tudi po praksah krščanske pobožnosti, ki jo je Cerkev vedno priporočala: notranja molitev, pobožni vzkliki in ustne molitve — predvsem rožni venec —, izročanje majhnih mrtvičenj, spraševanje vesti ter dobro dokončano delo v božji pričujočnosti.

Notranje življenje, je učil naš Oče, ***ni čustvo. Ko jasno vidimo, da je vredno trpeti nevšečnosti, dan za dnem, mesec za mesecem, še eno leto in celo življenje, ker nas za vsem tem čaka Ljubezen v nebesih, koliko luči imamo takrat! Vse to je treba zajeziti, otroci moje duše. V naši duši je treba postaviti nekakšen jez, ki zbira vse te božje milosti: jasnost, luč, sladkost izročitve. In ko pride tema, noč, grenkoba, se bomo podali na sredino teh čistih vodá Gospodove milosti. Čeprav bi bil v tem trenutku slep, vidim; čeprav bi bil***

izsušen, vem, da me namakajo vode, ki tečejo iz Kristusovega srca proti večnemu življenju. Takrat, otroci moji, bomo vztrajali v boju[8].

Tako bomo zmogli pomagati drugim ljudem, da bodo tudi oni brez zadržkov hodili po stezah vere. **Vera se ne le ozira na Jezusa, ampak gleda iz Jezusovega zornega kota, vidi z njegovimi očmi: vera je deležnost pri njegovem načinu gledanja**[9]. Gospod je imel oči za vsakega človeka posebej in za množico kot skupino. Za vsakogar in za vse je prišel na ta naš svet, in za vse in vsakogar posebej nadaljuje svoje odrešujoče delo. Naše poslanstvo se udejanja v tem, da pripeljemo v stik z Jezusom vse ljudi, ki jih srečamo na poti našega življenja, začnši pri tistih, ki so nam najbližje. Tako so ravnali prvi kristjani, ki so uresničili spreobrnjenje poganškega sveta.

V neki stari meditaciji je sveti Jožefmarija premišljeval o zgledu tistih prvih bratov v veri: ***Ljudje brez izobrazbe, ki so vedeli, da jih čaka mučeništvo in nasilna smrt, so kljub temu sprejeli vlogo Kristusovih sodelavcev pri odrešenju sveta, in odpravili so se strmoglaviti poganstvo in napolniti zemljo s krščansko krvjo. Kmalu se jim je v oznanjevanju in mučeništvu, s katerim so zapečatili vero, ki so jo oznanjali, pridružil Savel, njihov nekdanji preganjalec (prim. Apd 9,5). Vsi so šli tja, da bi s svojo čistostjo očistili umazano mlakužo poganškega sveta; da bi z majhnimi krepostmi, ki so jih živeli — s sramežljivostjo, skromnostjo, nравnostjo — premagali težnjo tiste družbe po užitkih (...). Potopili so se v samo srce starega sveta: bili so v Rimu. Kaj bi oni lahko naredili tam? Odgovor nam kaže zgodovina:***

prestol vladarjev se je zrušil, in danes, po dva tisočih letih, je Peter še vedno škof v Rimu.[10]

Tudi danes moramo pred izzivi nove evangelizacije ohranjati upanje zelo živo. *Non est abbreviáta manus Dómini*[11], Gospodova roka se ni skrajšala, vendar pa so potrebni ljudje vere, da bi se lahko ponovili čudeži iz Svetega pisma. Pred nekaj dnevi je papež objavil apostolsko spodbudo *Evangélii gáudium*, ki se nanaša na zaključke rednega zborovanja zadnje škofovske sinode, kjer je bilo govora o novi evangelizaciji. Spodbujam vas, da spoznate to besedilo, ki nam bo nedvomno ponudilo novih luči, da bomo imeli več spodbude pri tej veliki nalogi.

Nočem iti mimo spomina, da se 12. decembra, na praznik Device Marije iz Guadalupe, dopolnjuje še ena obletnica božjih besed, ki jih je sveti

Jožefmarija — z izrazom iz Svetega pisma — leta 1931 zaslišal globoko v svoji duši v trenutku velikih stisk v razvoju Dela: *inter médium móntium pertransíbunt aquæ*[12], vode milosti si bodo med gorámi utrle pot; premagale bodo katero koli oviro, vse, kar nasprotuje božjemu kraljestvu v osebnem napredku in v življenju Cerkve in človeštva. Zato drži: *zmaga, ki premaga svet, je naša vera*[13]. Tako bomo prispevali k uresničevanju prizadevanj našega Očeta, ki jih odkrivamo na njegovih ustnicah in njegovem peresu že od prvih trenutkov ustanovitve Opus Dei: ***Regnáre Christum vólumus!***, hočemo, da zavlada Kristus.

Danes se začenja adventni čas, tedni priprave na Gospodovo rojstvo. Ti dnevi nam lahko dobro služijo — znova lahko občudujemo dobroto in usmiljenje našega Očeta Boga, ki pošilja svojega Sina na svet — za prenovitev naše želje, da bi vedno

ostali odprti za božje navdihe in besede, predvsem pri branju in premišljevanju Svetega pisma.

Preddverje teh praznikov predstavlja slovesnost Marijinega brezmadežnega spočetja: Ona je učiteljica vere, naše upanje in čudovit zgled, kako je mogoče ljubiti Boga in bližnjega zaradi Boga, s srcem, razumom in čuti, ki so popolnoma potopljene v Gospoda. Potrudimo se s pripravo na to slovesnost, ki je že blizu, tako da se z veliko otroško ljubeznijo zatekamo k naši nebeški Materi.

V tej molitvi dajmo več prostora prošnji za Cerkev in za papeža, za njegove sodelavce, za moje namene, za vse duhovne in gmotne potrebe ljudi našega časa. Naj nam nikoli ne bo vseeno — hvala Bogu, sem prepričan, da se to ne bo zgodilo — za gmotne in duhovne težave, včasih

resnične tragedije, ki prizadevajo
tolike ljudi po vsem svetu.

V tem mesecu Delo obhaja več
obletnic, med drugim tudi
ustanovitev Rimskega kolegija svete
Marije leta 1953. Bodimo hvaležni
Bogu za vse zgodovinske dogodke
Dela.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. december 2013.

[1] *Lk* 17, 5.

[2] *Rim* 10, 17.

[3] *Jn* 1, 9.

[4] Papež Frančišek, okrožnica *Luč
vere (Lumen fidei)*, 29. 6. 2013, št. 4.

[5] *Prav tam*, št. 17.

[6] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 267.

[7] Papež Frančišek, okrožnica *Luč vere (Lumen fidei)*, 29. 6. 2013, št. 46.

[8] Sveti Jožefmarija, zapiski z družinskega srečanja, 17. 2. 1974.

[9] Papež Frančišek, okrožnica *Luč vere (Lumen fidei)*, 29. 6. 2013, št. 18.

[10] Sveti Jožefmarija, zapiski z meditacije, 26. 7. 1937.

[11] *Iz* 59, 1.

[12] *Ps* 103 (104), 10 (Vg).

[13] 1 *Jn* 5, 4.